

Arrest

nr. 98 609 van 11 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat M. MERRIE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 18 juni 2012 het Rijk binnen en diende op 19 juni 2012 een asielaanvraag in. Op 11 september 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Naghrak, district Surkhrod, provincie Nangarhar. U bent Pashtoun van origine en soenniet van religie. U werkte als loodgieter in

Afghanistan en in mei 2005 ging u een cursus volgen in India om les te mogen geven als loodgieter. Tussen mei 2008 en juni 2009 gaf u les in een beroepsschool voor volwassenen in Kaboel. Uw vader en de neef van uw vader, A. waren erg gelovig en A. was ook betrokken bij de taliban. Uw vader en A. probeerden u sinds tien jaar te overtuigen te werken voor de taliban, maar u wilde niet omdat u geen mensen wilde doden. Nadat u als leraar begon te werken, verhoogde de druk van uw vader en zijn neef nog op u om te werken voor de taliban. Op 26 of 27 september 2009 vroegen uw vader en A. u om een pakket mee te nemen in uw wagen naar Kaboel. Daar zou iemand u opbellen en het pakket ophalen. U kon niet weigeren om dit te doen en nam dit pakket mee in uw wagen. Toen u aankwam in Kaboel, parkeerde u uw wagen bij de school. Terwijl u aan het lesgeven was, merkte u dat de wagens op de parkeerplaats doorzocht werden. U panikeerde en bent gevlucht in een taxi. Een collega belde u kort daarna op en zei u dat uw wagen in beslag was genomen. U zette uw telefoon af en ging naar de plaats waar u een wagen naar Jalalabad kon regelen. U ging naar uw oom in Chaknoori en belde uw broer op. Hij zei u niet buiten te gaan. Uw moeder en broer hebben beslist dat u beter Afghanistan kon ontvluchten. U hebt Afghanistan verlaten op 28 of 29 september 2009. U kwam in België aan op 18 juni 2012 en vroeg asiel aan op 19 juni 2012.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een aantal documenten voor: 9 foto's, 2 foto's in kopie, uw taskara en de taskara van uw vader, uw badge van uw opleiding in India, twee certificaten en een brief dat u een opleiding in India hebt gevolgd.

B. Motivering

Er moet worden besloten dat u niet hebt kunnen overtuigen dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de Vreemdelingenwet zou hebben.

U verklaarde dat u de autoriteiten en de taliban vreest nadat u op aandringen van uw vader en diens neef A. een pakket naar Kaboel zou hebben vervoerd. Er moet worden opgemerkt dat uw asielrelaas weinig aannemelijk is om verschillende redenen.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u verklaarde dat uw familie zeer religieus en conservatief is en dat ze al zeer lang sympathie hadden voor de taliban. Uw vader hoopt dat het taliban regime weer aan de macht komt. Het is dan ook zeer merkwaardig dat u een opleiding zou hebben gevolgd in het buitenland (India) en daarna lessen zou hebben gegeven in Kaboel, twee dingen waar conservatieve moslims en de taliban een probleem mee hebben. Dit strookt niet met de gangbare situatie in Afghanistan, waar de familie als groep zo belangrijk is en men de eer van de familie niet gemakkelijk zal aantasten door in te gaan tegen de familiegewoontes. Dit strookt evenmin met uw eigen verklaring dat de wil van de vader het belangrijkste is (gehoorverslag CGVS, p. 7). Het is bovendien zeer onwaarschijnlijk dat uw vader zijn toestemming zou hebben gegeven om een opleiding te gaan volgen in India of dat u als leraar zou zijn gaan werken in Kaboel, temeer daar u zelf verklaarde dat uw vader het geld dat u verdiende met lesgeven niet wilde aanvaarden (gehoorverslag CGVS, p. 7). Er moet hierbij nog worden opgemerkt dat het merkwaardig is, als uw vader het geld dat u verdiende met lesgeven niet wou aanvaarden, dat u zelf dan toch dit werk als leraar bleef verderzetten, gezien de vaststelling dat uw vader en andere familieleden niet akkoord waren met uw job als lesgever. Dat u in India een opleiding kon volgen en als leraar zou gewerkt hebben in Kaboel komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen waarbij u uw familie als talibangezind portretteert niet ten goede. Hierdoor komt uiteraard ook de geloofwaardigheid van de opdracht die u door uw familie toevertrouwd wordt in het gedrang.

Voorts moet worden vastgesteld dat u verklaarde dat u een pakket moest vervoeren, maar dat u de inhoud ervan niet kende, niet wist aan wie u het moest afgeven en evenmin wanneer u het moest afgeven. Het is zeer onwaarschijnlijk dat men u zo in het ongewisse zou laten en hiermee een onnodig risico zou lopen dat u betraapt zou worden. Het is bovendien weinig geloofwaardig dat uw familie u op deze manier in gevaar zou brengen, door u een pakket mee te geven waarvan u de inhoud niet kende en zonder u duidelijke instructies te geven wat er met dit pakket moest gebeuren nadat u in Kaboel was aangekomen. Door op een dergelijke manier te handelen hebben de taliban en uw familieleden (vader en neef van vader) u onnodige risico's bezorgd en bovendien de afgifte van het pakket in gevaar gebracht. Er kan echter worden verwacht dat de taliban en uw familieleden zich beter zouden hebben voorbereid op de taak die u moest uitvoeren voor de taliban om risico's te vermijden, zowel voor u zelf als voor het pakket dat u moest vervoeren tot in Kaboel. Er kan immers worden verwacht dat uw familie u niet met opzet in gevaar zou brengen door u een pakket mee te geven dat niet werd afgehaald. Bovendien zou de taliban zichzelf in diskrediet en het pakket in gevaar brengen door op deze manier te handelen en het risico te lopen dat u zou worden betraapt en het pakket kwijt te raken. Er kon dan ook worden verwacht dat de taliban het door u vervoerde pakket zo snel mogelijk zou ophalen en het nog

voor onbepaalde tijd in de wagen zou laten zitten. De geloofwaardigheid van uw verklaring dat u een pakket moest vervoeren wordt door het voorgaande in ernstige mate aangetast.

Hierbij kan nog worden opgemerkt dat volgens uw verklaringen de wagen van de leraars op de school niet zo vaak werden doorzocht en dat ze zeker nooit zo grondig als uw wagen werden onderzocht (gehoorverslag CGVS, p. 11). Het is dan ook een bijzonder merkwaardig toeval dat net op het moment dat u een (volgens u waarschijnlijk) bezwarend pakket in uw wagen had, uw wagen grondig werd doorzocht. U geeft zelf geen verklaring waarom uw wagen en de andere wagens in het wagenpark net die dag werden gecontroleerd. Uw verklaringen hieromtrent zijn dan ook weinig overtuigend.

Er moet nog worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u gevlucht bent voor de autoriteiten, voor u er ook maar enig idee van had wat de autoriteiten van u wilden, of het pakket dat u bij zich had bezwarend was en of u zelf wel persoonlijk gezocht werd door de autoriteiten. Het feit dat u iets in uw wagen had zitten, betekent nog niet dat de autoriteiten u om die reden ook degelijk gaan vervolgen; temeer daar u er geen flauw idee van had wat de inhoud van het pakket was. Bovendien zou deze eventuele vervolging - waar in het licht van uw andere verklaringen evenmin geloof wordt aan gehecht - zich eerder situeren in het domein van legitieme rechtsvervolging dan in de zin van vervolging zoals begrepen in de Vluchtelingenconventie.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u beweerde in de school in Kaboel als leraar te hebben gewerkt tot 30 juni 2009 (gehoorverslag CGVS, p. 2). Later bleek echter uit uw gehoorverslag dat u problemen zou hebben gekend op 26 of 27 september 2009 en dit in de school waar u tot 30 juni 2009 als leraar zou hebben gewerkt (gehoorverslag CGVS, p. 9). Het is dan ook zeer merkwaardig dat u problemen zou hebben gekend in de school waar u werkte, terwijl u er op het moment van de problemen niet meer zou hebben gewerkt. Deze vaststelling onderstreept bijkomend de ongelooftwaardigheid van uw verklaringen.

Op basis van de vaststellingen wordt geconcludeerd dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door u ingeroepen asielmotieven.

Op basis van uw verklaringen heeft u aldus niet aangetoond een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie of ene reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2, a en b van de gecoördineerde vreemdelingenwet te hebben.

De door u voorgelegde documenten, de foto's, uw taskara, de taskara van uw vader, de badge van uw opleiding in India, de certificaten en de brief over uw opleiding in India bevestigen uw identiteit, dat u opleiding hebt gevolgd in India en dat u als loodgieter les gaf, maar vormen geen begin van bewijs van de door u aangehaalde problemen in Afghanistan. Deze documenten zijn dan ook niet in staat om bovenstaande vaststellingen in positieve zin om te buigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen kan er vanuit worden gegaan dat u een reëel risico op ernstige schade ten gevolge van de precare veiligheidssituatie in het district Surkhrod, provincie Nangarhar kunt vermijden door zich in de stad Kaboel te vestigen. Uit uw verklaringen blijkt dat u een alleenstaande jongeman bent en dat u zes jaar naar school bent geweest. U heeft nuttige werkervaring als loodgieter en verbleef al geruime tijd in Kaboel. Volledigheidshalve dient ook nog opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan. Er kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Kaboel en er een nieuw leven kan beginnen.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een

analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratieve dossier toegevoegd SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" d.d. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, deel II: Regionale Analyse" d.d. 11 juli 2012) blijkt dat veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel sinds 2009-2010 merkkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kaboel gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen", doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaalde bembommen en zelfmoordaanslagen tegen Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen 'high profile' doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert in een eerste, tweede, vierde en vijfde middel de schending aan van de motiveringsplicht en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zijnde de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, gebrek aan zorgvuldigheid, schending van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker voert in een zesde middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zijnde gebruik van juridisch onjuiste argumenten, onjuist motiveren en onjuiste interpretatie, gebrek aan zorgvuldigheid, schending van het proportionaliteitsbeginsel.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

2.5. Het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratoire opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze, jegens de belangen van het onthaalland, ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratoire bevoegdheid (RvV 13 maart 2009, nr. 24.527). In zoverre al nuttig aangevoerd, is dit middel dan ook ongegrond.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006).

De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn voorgehouden vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.2. Verzoeker stelt dat hij duidelijk in zijn relaas heeft aangegeven dat het feit dat hij een opleiding in het buitenland is gaan volgen en dat hij les ging geven in Kaboel tegen de wil in van zijn vader zeer ernstige gevolgen had voor de relatie met zijn vader. Als gevolg hiervan heeft verzoekers vader verklaard hem niet langer als zijn zoon te beschouwen. Zijn vader sprak niet meer tegen hem en hij mocht van zijn vader niet meer in dezelfde ruimte met hem eten. Het was volgens verzoeker een onmenselijke situatie die een diepe indruk op hem heeft nagelaten. Verzoeker werd wel gesteund door zijn moeder, hetgeen hem heeft geholpen. Deze steun gebeurde evenwel niet openlijk en bleef geheim voor zijn vader. Het gehoorverslag beschrijft onder welke druk verzoeker stond en wat de houding was van zijn vader tegenover verzoeker. Zijn vader handhaaft ook nu nog zijn houding ten opzichte van verzoeker. Ook nu verzoeker hier in België verblijft, weigert zijn vader met hem te praten, zelfs niet als verzoeker zijn excuses aanbiedt. Het enige antwoord hetwelk verzoekende partij krijgt is dat zijn vader reageert met: hij is mijn zoon niet. Verzoeker meent verder steeds te hebben aangegeven dat zijn vader niet wist wat er in het pakket zat, maar dat zijn vader enkel inging op de vraag van zijn neef. Zijn vader heeft aan verzoeker gevraagd om deze opdracht voor zijn neef uit te voeren. Verzoeker is hierop in gegaan in de hoop hiermee opnieuw in de gunst van zijn vader te komen. Het feit dat het is fout gelopen wordt door zijn vader beschouwd als een verraad. Zijn vader gelooft immers dat verzoeker zelf naar de politie is gestapt. In dat verband wil verzoekende partij bijkomend verduidelijken dat zijn vader het niet erg had gevonden indien hij bij de uitvoering van zijn opdracht voor de Taliban zou sterven. Zijn vader zou dat zelfs een hele eer hebben gevonden, want dan zou verzoeker in de ogen van zijn vader een marteldood zijn gestorven volgens de regels van zijn islamitische overtuiging. Aangaande de controles van de voertuigen, weet verzoeker zelf niet waarom dit het geval was. De enige plausibele uitleg die hij eraan kan geven is dat de politie zou zijn getipt. Misschien was diegene die het pakket had moeten komen ophalen gearresteerd en had deze verteld van het pakket in de wagen van verzoeker. Verzoeker heeft aangegeven hoe hij vaststelde dat alle wagens werden gecontroleerd en hoe er een controle gebeurde op de warmte van de banden en de motor, om uit te maken wie er van ver was gekomen en lange tijd onderweg was geweest. Verzoeker verduidelijkt nog dat hij bij het binnenrijden van Kaboel voorbij een checkpoint is gekomen, waarbij hij enkel op basis van zijn documenten en het feit dat ze hem daar al kenden van zijn dagelijkse trip, is kunnen doorrijden. Verzoeker herhaalt dat hij niet enkel wordt gezocht door de politie maar ook door de Taliban, dewelke hem verantwoordelijk achten voor het mislopen van zijn opdracht. Zowel de politie als de Taliban komen nog steeds bij zijn familie naar verzoeker zoeken. Verzoeker heeft de opdracht uitgevoerd om zijn vader ter wille te zijn en in de hoop om zo opnieuw in diens gratie te komen. Hij is zelf geen lid van de Taliban en verwerpt hun manier van werken. Hij heeft gehandeld onder druk van zijn vader. Hij hoefde niet te weten wat er in het pakket zat om te weten dat hij ernstig gevaar liep wanneer het door de Afghaanse overheid werd ontdekt. Hij wist immers van wie het afkomstig was en hij wist ook duidelijk dat er van hem gebruik werd gemaakt vanwege zijn regelmatige verplaatsing naar Kaboel en het feit dat hij geen argwaan zou wekken. Elk redelijk mens weet dat het pakket iets was dat niet door de overheid mocht worden gevonden. Het is duidelijk dat de Iraakse (de Raad neemt aan dat bedoeld wordt: de Afghaanse) overheid hiernaar geen oren zal hebben en dat bij zijn terugkeer hoe dan ook zijn leven in gevaar is, dan wel er hem een levenslange gevangenisstraf wacht. Bovendien vreest verzoekende partij bij zijn terugkeer ook de Taliban, die overal zijn geïnfiltreerd tot in het overheidsapparaat zelf (blz. 11 gehoorverslag).

3.2.1. Verzoeker beperkt zich tot het uitweiden van zijn asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen (dat de politie getipt zou zijn), het herhalen en benadrukken van zijn voorgehouden vrees, het formuleren van bouteweringen (dat er hem een levenslange gevangenisstraf wacht bij terugkeer) en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

3.3. Verzoekers asielrelaas is onlogisch en incoherent. Verzoeker kan beweren dat zijn vader conservatief is, doch dat maakt hem nog geen extremist. Bovendien en in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt, kan niet worden ingezien waarom de Taliban of verzoekers vader tegen vakonderwijs voor volwassenen zonder werk zouden zijn. Verzoeker was loodgieter en geen filoloog. Bovendien was verzoekers vader ook bouwvakker geweest vooraleer hij ziek werd en zit de neef van zijn vader ook in hetzelfde vak. Dat verzoeker achttien dagen naar India is geweest voor bijscholing als loodgieter kan bezwaarlijk aanleiding geven tot de thans verklaarde disproportionele reactie van verzoekers vader te meer nu verzoeker na zijn terugkeer uit India en nadat hij als leraar werkte wel nog contact had met zijn vader. Immers indien verzoekers vader werkelijk dermate fanatiek was om het leven van zijn eigen zoon lichtzinnig in gevaar te brengen door hem een onbestemd pakket te laten vervoeren (gehoor p. 9, vragen 98, 99 en 100) dan kan niet worden ingezien waarom hij niet eerder alle banden met verzoeker zou verbroken hebben en de toegang tot zijn huis ontzegd zou hebben, minstens al in 2005 toen zijn zoon een opleiding in India volgde, en zeker op het moment van zijn indiensttreding als leraar in 2008, te meer verzoeker stelt dat zijn vader en zijn oom al tien jaar bezig zijn om hem in te lijven voor de Taliban (gehoor p. 8). De Raad stelt overigens vast dat verzoeker zijn beweringen (onder punt 2.2.1.) inzake de houding van zijn vader verder aandikt naarmate de procedure loopt. Ook in het verzoekschrift laat verzoeker thans uitschijnen dat het pakket een zelfmoordbom kan zijn geweest terwijl verzoeker voorheen niet wist wat het pakje bevatte en ook niet wist waarom zijn auto in beslag werd genomen. Verzoekers toevoegingen kunnen de geloofwaardigheid van het asielrelaas slechts verder ondergraven.

3.4. Voorts wordt niet aangetoond dat de Taliban zich moet beroepen op onwillige kandidaten die elk slagen van een actie op de helling kunnen zetten en niet betrouwbaar zijn. Ten slotte kan evenmin worden ingezien waarom een dergelijke amateuristische aanslag (indien verzoeker gevolgd wordt en het een bom betrof en verzoeker de marteldood zou sterven) zou worden opgezet. Ten slotte was verzoeker niet voorbereid en kon hij aldus evenmin weten wat hij al dan niet kon vertellen aan de politie en kon als zodanig ook zijn vader, diens neef en zijn familie in gevaar brengen.

3.4.1. Aangaande het contract, geeft verzoeker aan dat het hier om een vergissing gaat in het bekijken door verweerder van de chronologie van de feiten. Verzoeker verduidelijkt dat hij twee contracten heeft gehad. Het eerste is afgelopen op 30 juni 2009. Het tweede heeft een aanvang genomen op 15 augustus 2009. Op 17 augustus 2009 is hij in het kader van deze tweede overeenkomst opnieuw aan de slag gegaan als leraar in de betrokken ngo. Verzoeker verwijst naar het gehoorverslag blz. 9 waar hij duidelijk de start van zijn tweede contract vermeldt en de feiten na de start van dit tweede contract situeert.

De Raad stelt dienaangaande vast dat, indien inderdaad kan blijken uit het gehoorverslag dat verzoeker het incident situeerde *“een maand na het ondertekenen van mijn tweede contract op het werk”* (gehoor p. 9), deze bewering echter indruist tegen zijn eerdere verklaringen de praktijklessen te hebben gegeven *“Dat was een jaar. Ik ben ermee begonnen op 15/05/2008 tot 30/06/2009”* (gehoor p. 2) en *“Dat was mijn enige bezigheid, ik had daar altijd werk, we werkten onder contract voor een jaar, elk jaar werd dat contract verlengd. Ik heb mijn contract niet kunnen verlengen omwille van de problemen die ik kende.”* (gehoor p. 5). Aldus zijn verzoekers verklaringen ter zake ernstig tegenstrijdig, wat geenszins als verschoning kan aanvaard worden.

3.5. Verzoeker herhaalt voorts zijn asielrelaas en brengt geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert aan dat elkeen die de actualiteit volgt weet dat er dagelijks nog burgerslachtoffers vallen in Kaboel. Een eenvoudige zoektocht op het internet levert zonder al te veel omwegen persartikels (stuk 3) op die het bewijs leveren van hetgeen zich in de hoofdstad van Kaboel afspeelt. Bovendien gaat verweerder er maar meteen van uit dat verzoeker zich in Kaboel kan huisvesten. Ook dat is een allesbehalve vaststaande of bewezen premisse van verweerder. Ook dat blijkt uit de stukken dewelke verzoeker voorbrengt (stuk 3). Minstens is het een land waar elke situatie, ook deze van beweerd relatieve veiligheid, een momentopname is en waar elk moment het geweld weer kan opflakkeren. Verzoeker verwijst bijvoorbeeld naar de nakende volledige terugtrekking van de internationale troepenmacht in Afghanistan. Zoals algemeen geweten is, is Afghanistan zelf niet bij machte om de orde te handhaven en wordt door iedereen de terugkeer van de Taliban gevreesd. Daarbij zal Kaboel het eerste doelwit zijn van de Taliban, om te bewijzen dat zij opnieuw aan de macht zijn. Afghanistan en Kaboel in het bijzonder blijven een volledig onveilige omgeving om als gewone burger te verblijven. Elk moment kan het geweld toeslaan. Elk moment kan er zich een gewapend incident voordoen tussen de Taliban en de binnenlandse en buitenlandse strijdkrachten. Iets anders concluderen bewijst van een totaal gebrek aan inzicht in de feitelijke situatie in het land van herkomst van verwerende partij hetgeen van haar in de gegeven omstandigheden wel mag worden geëist. Het bewijst bovendien van een grote disproportionaliteit in haar beslissing om verzoeker enerzijds de vluchtelingenstatus te weigeren, waarbij geen rekening wordt gehouden met de algemene houding van Taliban en Afghaanse overheid en anderzijds op basis van een diezelfde informatie en de bewering dat de invloed van de Taliban groot is buiten de steden, te oordelen dat er voor verzoeker geen gevaar is om terug te keren naar zijn land van herkomst.

4.2. Verzoeker gaat eraan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. In zoverre verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet, dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Indien uit de door verzoeker aangebrachte informatie inderdaad kan blijken dat er zich oplaaiend geweld kan voordoen naar aanleiding van specifieke antiwesterse gebeurtenissen (betoging anti-islam film) of dat er specifieke, Westerse doelwitten (ambassadewijk, NAVO-ISAF-faciliteiten, hotels waar veel rijke Afghanen en buitenlandse gasten komen, konvooi Franse troepen, Turkse militaire basis...) of symbolische gebouwen van de Afghaanse overheid (parlementsgebouw) worden gevisieerd door gecoördineerde acties van militanten van de Taliban, dan kan hieruit nog altijd geen toestand van veralgemeend en willekeurig geweld blijken waarvan burgers louter door hun aanwezigheid het slachtoffers zouden worden. De door verzoeker aangebrachte informatie vermag niet de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie en de door de commissaris-generaal uitgewerkte motivering te weerleggen. In deze benadrukt de Raad dat een Cedoca-onderzoek verricht wordt door gespecialiseerde en onpartijdige ambtenaren, die zich baseren op talrijke objectieve bronnen waarvan weergave wordt gegeven in de stukken *Subject Related Briefing, Afghanistan*, delen I en II die op zeer grondige, gedetailleerde wijze de situatie in de betrokken regio's beschrijven. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er in Kaboel een situatie van een intern gewapend conflict heerst.

De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker een geschoolde, jonge, alleenstaande man is, die vele jaren nuttige werkervaring heeft, als zelfstandige en als leraar, en reeds geruime tijd deeltijds in Kaboel verbleef. Gezien zijn problemen met de Taliban noch met de Afghaanse autoriteiten geloofwaardig zijn, staat voor hem aldus een intern vestigingsalternatief open.

4.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.5. Waar verzoeker vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en

de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK